

Olet varmasti kuullut sanonnan ”tulla ulos kaapista.” No, meillä on monenlaisia syitä olla kaapissa ja sieltä saattaa myös löytyä ikäviä luurankoja, joita emme halua päivänvaloon. Pelko ja häpeä on varmasti suurimpia syitä pitää itsemme tai asiamme kaapissa. Me emme halua, että meistä tulee paljaita tai että, meidän suurimmat salaisuutemme paljastuvat. Olemme valmiita peittelemään niitä joskus hyvin kovallakin hinnalla ja toisinaan kuolemaan asti. Pelkoni ja häpeäni syntyivät kauan aikaa sitten ja annoin niiden hallita elämäni niin, etten osannut pitää puoliani ja vähättelin itseäni ja tarpeitani. Kannoin häpeää menneisyyden tapahtumista. Minun kaappini oli pakopaikkani maailmalle, jota en pystynyt käsittelemään tai ymmärtämään. Kaappini oli keittiön pieni kaksiovinen astiakaappi. Mahduin sinne istumaan polvet koukussa. Kaapista tuli minulle suoja- ja kaatopaikka, silloin kun äitini ja hänen ystävänsä pitivät ryyppyiltoja kotonamme. Illan alkaessa minun piti ”viihdyttää” äitini ystäviä. Nauratin heitä hauskoilla korttitempuillani ja jouduin istumaan vuoron perään viinalta haisevien miesten sylissä. Odotin, että aikuiset olivat niin kännissä, etteivät he huomanneet minun katoavan, silloin hipsin salaa pimeään kaappiini. Vein kaappiini kaiken sen pahan mukani tästä maailmasta ja kuvittelin kaiken pois elämällä kaapissa toisenlaista elämää. Se maailma oli täynnä mitä ihmeellisimpiä asioita ja tapahtumia. Siellä oli aina kilttejä aikuisia, jotka pitivät minua sylissään hellästi silittäen ja harjasivat takkuisia hiuksiani. Kävin myös usein vaahtokylvyssä isossa ammeessa ja sain päälleni kauniita prinsessamekkoja. Olin kuin sadun prinsessa upeissa mekoissani ja hiukset palmikoituna. Kun olin nälkäinen, loihdin eteeni kaikenlaisia herkkuja ja sain syödä niitä mahani täyteen. Tein hurjia seikkailuja ja tapasin enkeleitä, jotka lennättivät minua ympäri maailmaa. Ajattelin jättää sinne kaappiini sen pahan maailman ja osan itsestäni ja sulkea kaapin ovet pysyvästi. Mutta minuuteni ei ollut eheä, enkä saanut sisäistä rauhaa ennen kuin uskalsin kohdata maailmani sellaisena, kuin se todellisuudessa oli ja on. Ja löytäkseni minuuteni, olen uskaltanut tulla ulos kaapistani ja avata elämäni synkkiä ja kipeitä salaisuuksia. Olen sen myötä astunut uudelle itseni tuntemisen tielle. Tottahan minäkin painin häpeän ja arkuuden kanssa, kuten ehkä sinä. Kuka nyt olisi kiinnostunut yhden pienen ihmisen tarinoista ja mitä sillä saavuttaisin kun toisin tarinani päivänvaloon, kenties hyljeksintää ja paheksuntaa. Mutta yllätyin siitä, kuinka paljon rohkaisevia ja kannustavia yhteydenottoja ihmisiltä sain. Ja tarinat, joita kuulin ihmisten kertovan, avasit myös minun silmäni näkemään sen kuinka surullisen monia meitä kaappi-tyttöjä ja -poikia maailmassamme onkaan. Me emme suinkaan ole yksin salaisuuksiemme kanssa. Tämä kaikki on vain vahvistanut ajatustani siitä, että on tullut aika avata kaappimme ovet ja astua vapauteen niin monista ja erilaisista taakoistamme ja luurangoistamme, joita säilytämme kaapeissamme. Uskaltaisitko sinä astua kaapistasi päivänvaloon!?